

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **H. Y.**
státní příslušností Arménská republika
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Davidem Jarošem, advokátem
sídlem Jílovská 1167/71a, 142 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2015, č.j.: OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-R2-2011

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě napadenému rozhodnutí vytýkal, že se opírá o nesprávně zjištěný skutkový stav a z toho vyvození nesprávného hodnocení věci. Žalobce opakovaně v řízení před správním orgánem při své žádosti uváděl, že důvodem pro jeho žádost je zejména neuspokojivý zdravotní stav, jež mu neumožňuje plnohodnotný život v jeho původní vlasti, zejména s ohledem na nedostupnost potřebné zdravotní péče a z toho vyplývající závislost na fyzické a především materiální

pomoci ostatních osob, především členů rodiny. Žalobce již v minulosti žádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany v r. 2005 a to z důvodů politického pronásledování v zemi původu, přičemž jeho žádost byla v téže roce zamítnuta a soudní přezkum dokončen s negativním výsledkem v r. 2007. Žalobce v řízení uvedl, že v České republice má zletilé děti, jež jsou schopny a ochotny se o něj starat. Předložil řadu důkazů o svém zdravotním stavu, přičemž jeho nejzávažnějším zdravotním problémem se objektivně jeví diagnózy hypertenze, ischemické etiologie pravé arterie carotis interna s dysartrií a ateroskleróza tepen dolních končetin. Systém zdravotního pojištění, který by byl ekvivalentní všeobecnému zdravotnímu pojištění v České republice, v zemi původu žalobce neexistuje. Kvalitní lékařská péče je otázkou movitosti klienta a bezplatné „sociální balíčky“ jsou závislé na objemu prostředků vyhrazených vládou, tedy v diskreci pravomoci státu, bez možnosti ovlivnit individuálně dostupnost takové bezplatné péče pacientem. Většina odborných lékařů v zemi vyžaduje platby v hotovosti, doplatkové povinnosti podléhají téměř všechny léky připadající k indikaci žalobce. Ve většině případů se tato potřeba řeší „mezigenerační a rodinnou solidaritou“. Uvedený způsob žalobce považoval za přirozený i tím, že bude pobývat v České republice, neboť v Arménii již nemá nikoho, kdo by mu mohl takovou pomoc poskytnout. Své výhrady k obsahu sdělení „Informace důvěrných lékařů“ z listopadu 2012 a z dubna 2014 vyjádřil již v prosinci 2012 a dále podáním ze dne 13. 4. 2015. Podle žalobce pak jde o účelovou lež v odůvodnění napadeného rozhodnutí, str. 6 odstavec první, kde je uvedeno, že žalobce vyslovil souhlas s informacemi WHO, která mimo jiné uvádí, že provedené výzkumy spokojenosti pacientů ukazují na vysokou míru spokojenosti. Žalobce je téměř nemajetný, a proto se stává pro něj zdravotní péče absolutně nedostupná a její absence jej přímo ohrožuje na životě. Žalobce v řízení přesvědčivě doložil, že vyžaduje soustavnou lékařskou péči, jeho zdravotní stav je stabilizován jen díky dostupnosti v České republice, přičemž jím nutně nesené náklady na ni v Arménii tak, aby byla efektivní, jednoznačně a mnohonásobně přesahují jeho majetkové poměry. Proto by nutnost vrácení do Arménie, i s ohledem na velmi silné rodinné vazby na děti, jež trvale žijí v České republice, pro něj vyústila k absolutní nedostupnosti potřebné zdravotnické péče, čímž by mohl v krátké době po návratu být přímo ohrožen na životě, a tudíž by návrat mohl být pocíťován jako nehumánní přístup ze strany České republiky. Podle žalobce by byl vystaven riziku vážné újmy-nelidského a ponižujícího zacházení ze strany domovského státu a tedy porušení práv dle čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. K tomu žalobce poukázal na nutnost aplikace Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, kde pojem rizika vážné újmy ve vztahu k nederogovatelným základním právům osoby upravuje čl. 9 odst. 1 písm. a), čl. 15, přičemž nedošlo k lné transpozici evropského předpisu, jenž měl být vykládán v tomto případě v nepřímém účinku eurokonformním výkladem ve prospěch žalobce. K vymezení důvodů pojmu „humanitární ochrany“ připomněl žalobce rozsudek ESLP ve věci stížnosti D. proti Spojenému království č. 30240/1996 ze dne 2. 5. 1997. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp.zn. 2 Azs 30/2007. Žalobce má za to, že jeho životní situace splňuje podmínky pro vyhovění žádosti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí a uvedl, že na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný dle svého

tvrzení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Podle žalovaného tvrzené rodinné a sociální vazby žalobce nejsou relevantním důvodem zvláštního zřetele. V souvislosti s tím odkázal na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozhodnutích sp.zn. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, sp.zn. 9 Azs 102/2008 ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011. Žalovaný má za to, že děti mohou žalobce a jeho manželku finančně podporovat i na území Arménie, jak také činily před žalobcovým příjezdem na území České republiky. Pokud jde o úroveň zdravotní péče, pak skutečnost, že dostupnost či úroveň zdravotní péče je v zemi původu žalobce nižší a nákladnější, není podle žalovaného možné považovat za azylově relevantní. Žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobce je stabilizován, jeho vycestování nijak neohrožuje jeho život a v Arménii má dům, neocitl by se nezaopatřen. Trval na tom, že v případě žalobcova návratu do země původu mu nehrozí vážná újma dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb. Podle žalovaného, aby bylo vycestování cizince v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně zde s odkazem na čl. 3 Úmluvy (zákaz mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení), musela by být úroveň zdravotní péče v zemi původu cizince natolik špatná, aby jej skutečně v případě návratu ohrožovala na životě, což není případ žalobce. Žalovaný současně poukázal na to, že v Arménii je zdravotní péče obecně dostupná, v omezené míře také bezplatně na tzv. poliklinikách, žalobce sám podle žalovaného uvedl, že se v zemi původu léčil a léky byly dostupné, byť za úplatu. Žalovanému nebylo jasné, z jakého důvodu poukazuje žalobce na nutnost aplikace Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, tedy v čem spatřuje rozpor aplikované právní normy (zákona č. 325/1999 Sb.) se zmíněnou směrnicí. Hrozba vážné újmy byla v případě návratu žalobce do země původu pečlivě posouzena. Žalovaný měl tedy za to, že žalobou nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí, kterým se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb. neuděluje, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

3. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 25. 1. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
4. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany doručenu žalovanému dne 17. 1. 2011 včetně jejího odůvodnění, protokoly o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 1. 2011, protokoly o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 12. 2012 sepsané jak se žalobcem, tak s jeho manželkou, rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2013, č.j.: OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-2011, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2013, č.j. 2Az 4/2013-46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č.j. 6 Azs 25/2014-26, protokoly o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12.3.2015 sepsané se žalobcem a s jeho manželkou, zprávu Světové zdravotnické organizace (WHO) z roku 2013 Arménie: Průzkum zdravotnického systému, informace sítě „důvěrných lékařů“ č. AM-2820-2013 ze dne 26. 3. 2013 a informace sítě „důvěrných lékařů“ č. AM-3227-2014 ze dne 12. 3. 2014, informace MZV ČR ze dne 17. 4. 2014 č.j. 99322/2014-LPT, aktuální znění

Infobanky ČTK „Země světa, Arménie“ a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2015, č.j.: OAM-17/ZA-ZA06-ZA14-R2-2011.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 17. 1. 2011 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ve které uvedl, že je státním příslušníkem Arménské republiky, arménské národnosti a vyznává křesťanství. Není, a ani nikdy nebyl, členem žádné politické strany či organizace, nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. Je ženatý, manželka spolu s ním žádá o mezinárodní ochranu. Rodiče žalobce zemřeli, ve vlasti žije bratr a sestra. Další bratr žije ve Spolkové republice Německo. V České republice má žalobce syna a dceru, kterým zde bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Žalobce vlast opustil dne 24. 12. 2010 přímým letem do Prahy. Do České republiky přicestoval dne 25. 12. 2010. Jde o jeho cílovou zemi, ve které chce pracovat. Pobýval zde již v minulosti, kdy rovněž žádal (neúspěšně) o mezinárodní ochranu. Chtěl zde pracovat, vyléčit se a pobývat s rodinou. Důvodem odjezdu z vlasti byly jeho zdravotní potíže a zdravotní potíže jeho manželky, nemohl se o svou ženu ve vlasti postarat. V případě návratu se obává toho, že by jemu i manželce neměl kdo pomoci. Má vysoký tlak, užívá léky. Rovněž má potíže se svaly a vředy. Žádné lékařské zprávy nemá.
7. Dne 25. 1. 2011 byl se žalobcem sepsán protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že po první azylové proceduře se navrátil zpět do Arménie. Při návratu neměl na území vlasti žádné problémy. Vlast opětovně opustil 25. 12. 2010 z důvodu léčení své manželky, která je nemocná a na jejíž léčení v Arménii neměl peníze. Na území České republiky žijí jejich děti na základě povolení k trvalému pobytu a doufá, že jim pomohou. Uvedl, že na území vlasti pracoval příležitostně, a proto nemohl po materiální stránce svoji rodinu zajistit, což těžce nesl a po zdravotní stránce se necítil dobře. Na území Arménie byl v léčení praktického lékaře, který mu předepisoval léky. Domníval se však, že hypertenze je u něho způsobená psychickými faktory. Další problémy má se zažíváním, má vředy na dvanáctníku. Z důvodu těchto potíží se třikrát podrobil ve vlasti gastroskopii, ta potvrdila, že má vředy a toto onemocnění pak bylo léčeno medikamentózně. Na území České republiky chce zůstat, žít tady a léčit se. Na území jeho vlasti se nenachází nikdo, kdo by o ně mohl pečovat, proto chce zůstat na území České republiky, aby zde mohl žít společně se svými dětmi, které se budou o žalobce i jeho manželku starat. Při doplňujícím pohovoru dne 11. 12. 2012 žalobce doložil svůj zdravotní stav lékařskou zprávou o vyšetření z konce dubna r. 2012 v nemocnici na Bulovce. Uvedl, že jeho zdravotní stav nedosahuje takové intenzity, že by mu v jeho vlasti byl přiznán jakýkoli typ invalidního důchodu. Ve vlasti byl v léčení praktického lékaře, který mu předepisoval léky. Připustil, že

materiály, které doložil ke své žádosti o české vízum, potvrzují jeho zaměstnání u firmy M. s příjmem 140 000 dramů. Zdravotní stav žalobce je stabilizován, je na tom lépe. Bezprostředním impulsem pro opuštění vlasti byl zdravotní stav jeho ženy, nemohl se o ni postarat, neměl prostředky na živobytí, a proto se ženou odjeli za dětmi do České republiky. Pokud by žil ve vlasti, nebyl by schopen se léčit, neboť na léčbu nemá peníze, a nemá, na koho by se obrátil, aby mu pomohl. V České republice má zdravotní pojištění a pomáhají mu děti. Za nereálné žalobce považoval, aby mu děti finančně pomáhaly s léčbou ve vlasti. Na jaře r. 2012 byl vyšetřen na interním oddělení nemocnice na Bulovce. V dalším doplňujícím pohovoru ze dne 12. 3. 2015 uvedl, že po dobu dosavadního řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl pravdivé, úplné informace a že důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany, jsou stále stejné. Žalobce má problémy s vysokým krevním tlakem, občas mívá vysoký tlak, má vřed na dvanáctníku. Je pod stálým dohledem lékařů, přičemž odkázal na lékařské zprávy. Potíže mu začaly asi před 15 lety, v Arménii je podle žalobce léčba dostupná, ale vše závisí na tom, kolik má člověk peněz, neboť vše se platí hotově, zdravotní pojištění neexistuje. Žalobce nepracuje, je v důchodovém věku, celá jeho rodina žije v České republice. Náklady na léčbu v Arménii jsou daleko větší, než v České republice. V České republice platí léky zhruba 1 000 Kč měsíčně, v Arménii by platil měsíčně zhruba 200-300 USD. Žalobce nemá žádný příjem, starobní důchod by byl zhruba 60 USD. Podle žalobce je kvalita lékařské péče v České republice lepší než v Arménii. Ve vlasti už nikoho nemá, sestra zemřela, jeden bratr bydlí v Německu a druhý bratr a sestra žijí v Rusku. Děti žalobce nemohou odjet zpět do Arménie, neboť v České republice mají trvalé pobyty, mají zde rodiny, vnoučata chodí do školy a školky, jsou zde začlenění do společnosti. Vnoučata by v Arménii byli cizinci.

8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
9. Žalovaný, po té co uvedeným způsobem doplnil podklady pro vydání nového rozhodnutí, žádost žalobce přezkoumávaným rozhodnutím znovu zamítl. Při opakovaném posouzení žádosti žalovaný vycházel především z výpovědí žalobce a jeho manželky, materiálů doložených žalobcem a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení o politické a bezpečnostní situaci v Arménii, a stavu dodržování lidských práv v této zemi. Při zjišťování konkrétních podmínek zdravotní péče vycházel ze shora uvedené zprávy Světové zdravotnické organizace, průzkumu zdravotnického systému, informace sítě „důvěrných lékařů“ ze dne 26. 3. 2013 č. AM-2820-2013 a ze dne 12. 3. 2014 č. AM-3227-2014, informace MZV.
10. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že žalobce vyvíjel ve své vlasti činnost k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, z vlasti odjel kvůli zdraví své manželky. Žalovaný současně upozornil na to, že soudy nevyslovily žádné pochybnosti o závěru správního orgánu ve vztahu k ust. § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu sp.zn. 4 Azs 23/2012 (pozn. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č.j. 4 Azs 23/2012 – 19, podle kterého: „Zrušení celého správního rozhodnutí s ohledem na nedělitelnost jeho výroku napadeným rozsudkem

nemá za následek povinnost žalovaného zabývat se v dalším řízení všemi důvody mezinárodní ochrany. Proto postačí, když v něm žalovaný bude v intencích zrušujícího rozsudku krajského soudu posuzovat pouze otázku humanitárního azylu, přičemž závěry učiněné v předchozím rozhodnutí ve vztahu k dalším formám mezinárodní ochrany bude moci v případě nezměněného skutkového stavu přejmout do svého nového správního rozhodnutí.“) žalovaný přejal do přezkoumávaného rozhodnutí závěry učiněné v rozhodnutí předcházejícím, a konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999Sb., a proto se mu podle uvedeného zákonného ustanovení azyl neuděluje. Žalovaný dále dospěl k závěru, že nebyly zjištěny okolnosti, pro které by žalobce mohl v zemi původu pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. a rozhodl, že se žalobci neuděluje azyl podle uvedeného zákonného ustanovení. Žalovaný rovněž konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona č. 325/1999 Sb. Pokud jde o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., žalovaný odkázal na předchozí rozhodnutí, ve kterém se zabýval rodinnými a sociálními vazbami žalobce. Žalovaný odkázal na předchozí zjištění týkající se zdravotní péče v Arménii, které doplnil aktualizovanými informacemi sítě „důvěrných lékařů“. Jak sám žalobce potvrdil, v Arménii je dostupná zdravotnická péče vzhledem k jeho zdravotním potížím. Podle žalobce je však ekonomicky náročná. Z vyjádření žalobce, jeho manželky a předložených materiálů žalovaný dovodil, že ve vlasti měli stálý příjem i dostatek finančních prostředků na účtu. Zdravotní stav žalobce nevyžadoval péči další osoby, od podání žádosti se nezhoršil, je stabilizovaný a žalobce se nenachází v akutním ohrožení života či akutním ohrožením životních funkcí. Dětem žalobce nic nebrání, aby své rodiče podporovaly i v jejich vlasti, nebo aby je navštěvovaly. Skutečnost, že úroveň a dostupnost zdravotní péče v Arménii je nižší, než v České republice není možné považovat za azylově relevantní. Ani v České republice ostatně není lékařská péče bezplatná. Ze všech uvedených důvodů žalovaný neshledal u žalobce důvod hodný zvláštního zřetele, pro udělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb.

11. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, zabýval se žalovaný splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 28 zákona o azylu.
12. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu vyšel ze zprávy Světové zdravotnické organizace (WHO) z roku 2013 Arménie: Průzkum zdravotnického systému, informace sítě „důvěrných lékařů“ č. AM-2820-2013 ze dne 26. 3. 2013 a č. AM-3227-2014 ze dne 12. 3. 2014, informace MZV ČR č.j. 99322/2014-LPTP ze dne 17. 4. 2014 a aktuálního znění infobanky ČTK „Země světa, Arménie“. Žalovaný neshledal, že by žalobce splňoval podmínku udělení doplňkové ochrany spočívající v hrozbě vážné újmy uložením nebo vykonáním trestu smrti. Zabýval se proto tím, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce vyjádřil obavu z nedostupnosti lékařské péče zejména z ekonomického hlediska. Vázán právním názorem vysloveným rozsudkem Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 24. 9. 2014, č.j. 6 Azs 25/2014-26), opakovaně uvedené obavy posoudil a dospěl k závěru, že z uvedeného důvodu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalobci

v případě návratu nehrozí. Vyšel z toho, že udělení doplňkové ochrany z důvodu nedostatečné zdravotní péče v zemi původu žadatele není vyloučeno. Tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Žalovaný má za to, že v Arménii jsou zdravotnické služby dostupné a to i v případě zdravotnických specializovaných pracovišť, i když bezplatně pouze v omezeném rozsahu. Žalobce sám potvrdil, že se ve vlasti léčil a léky byly dostupné, byť za úplatu. Žalovaný poukázal na žalobcem doložená potvrzení o stálých příjmech, stálých příjmech manželky. Zdravotní stav žalobce je stabilizovaný a žalobce se nenachází v akutním ohrožení života. Děti žalobce jsou státními občany Arménie, mohou žalobce navštěvovat, materiálně i finančně ho podporovat, což odpovídá i vysoké míře mezigenerační solidarity typické pro arménskou kulturu. Žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. Rovněž žalovaný vyslovil, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by odůvodňoval přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.

13. Žalovaný se dále zabýval tím, zda vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Poukázal na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a vzal v úvahu čl. 13 Evropské sociální charty (s tím, ovšem, že zakládá závazek České republiky, pouze po dobu legálního pobytu žalobce na území České republiky) a dospěl k závěru, že ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a vycestování žalobce do Arménie není s mezinárodními závazky České republiky v rozporu. Žalobce podle žalovaného nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb. Doplňkovou ochranu žalobci neudělil. Jelikož nebylo zjištěno, že by některému z rodinných příslušníků žalobce byla udělena doplňková ochrana, žalovaný neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b) zákona č. 325/1999 Sb.

14. Žalobce v žalobě namítal, že byl nesprávně zjištěn skutkový stav. Co se této námitky týče, zjištění stavu věci v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který je zároveň nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky vyplývajícími z § 2 zákona č. 500/2004 Sb., pokládá soud postup žalovaného za bezchybný. Zásada materiální pravdy, zakotvená v § 3 cit. zákona, ve své racionalizované podobě, ukládá správnímu orgánu zjistit skutkový stav věci na základě provedených důkazů takovým způsobem, aby byly spolehlivě objasněny skutkové okolnosti nezbytné pro rozhodnutí. Tento požadavek žalovaný bezezbytku splnil, pro rozhodnutí o žádosti žalobce opatřil aktuální, důvěryhodné a vyvážené informace o zemi původu žalobce (viz. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2009, č.j. 1 Azs 105/2008-81) a podrobně se zabýval všemi okolnostmi, kterými žalobce žádost odůvodnil. Napadeným rozhodnutím žalovaný nikterak nezpochybňuje zdravotní problémy žalobce. Závěr, k němuž dospěl, tedy že zdravotní stav žalobce je stabilizovaný, nezhoršuje se, a žalobce se nenachází v akutním ohrožení života či akutním ohrožením životních funkcí, není v rozporu ani s obsahem správního spisu, ani v rozporu s tím, co uváděl sám žalobce. Pokud jde o hodnocení lékařské péče v Arménii, podklady, z nichž žalovaný vycházel, má soud za aktuální, důvěryhodné a vyvážené, splňující podmínky vytýčené shora uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Skutkové závěry,

k nimž na jejich základě dospěl, nejsou v rozporu s tím, co tvrdí sám žalobce. V Arménii jsou zdravotnické služby dostupné a to i v případě zdravotnických specializovaných pracovišť, problematické je „chronické podfinancování“ poskytovatelů lékařské péče, polooficiální systém plateb, kdy je ve zdravotnictví zjevně zvykem, že pacienti za péči platí lékaři či zdravotnickému zařízení i mimo státem garantované služby a absence všeobecného zdravotního pojištění.

15. Soud se dále zabýval tím, zda obстоjí závěr žalovaného, podle něž nejsou uvedené skutečnosti azylově relevantními důvody.

Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

16. Ve věci není sporu o tom a žalobce sám ani neuvádí, že by byl v Arménii jakýmkoli způsobem pronásledován. Důvod k udělení azylu podle citovaného zákonného ustanovení dán není.

17. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*

18. Jak správně zjistil žalovaný, žádnému z rodinných příslušníků žalobce v České republice azyl udělen nebyl, podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny žalobce nesplňuje.

19. Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

20. Smysl institutu humanitárního azylu vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, podle kterého: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a

jeho udělení závisí na úvaze správního orgánu. Soudní přezkum, jak vyplývá z již ustálené judikatury, se omezuje na hledisko dodržení procesních předpisů, přičemž důvodem zrušení rozhodnutí by bylo rovněž zjevně svévolné či diskriminační rozhodnutí správního orgánu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48,; „Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“ V projednávané věci soud neshledává, že by žalovaný při úvaze o neudělení humanitárního azylu vybočil ze shora naznačených mezí a napadené rozhodnutí obстоjí i z tohoto hlediska.

21. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

22. Podmínky, které musí žadatel splňovat, aby bylo možno mu doplňkovou ochranu udělit, shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č.j. 5 Azs 50/2008 – 62, podle kterého, „*k udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky stanovené § 14a odst. 1 zákona o azylu [resp. čl. 2 písm. e) kvalifikační směrnice] kumulativně - tj., že žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule*“

23. Žalovaný zvážil všechna uvedená kritéria, dospěl k závěru, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobce nesplňuje a soud pokládá uvedený závěr za správný. Žalobce uváděl zdravotní potíže. V zemi původu je lékařská péče, kterou zdravotní stav žalobce vyžaduje dostupná, objektivně zajistitelná. Žalobce sám pak potvrdil, že se

ve vlasti léčil a léky byly dostupné, byť za úplatu. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že zdravotní péče v zemi původu žalobce je natolik špatná, že by žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce i jeho manželka se v zemi původu léčili, manželka podstoupila i operativní zákrok, žalobcův zdravotní stav se v rámci řízení nijak dramaticky nezměnil, stabilizoval se. Žalobce se nenachází v akutním ohrožení života či ohrožení základních životních funkcí. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Ze shromážděných podkladů pak rovněž vyplývá, že žalobci nehrozí ani vážná újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dle názoru soudu správní orgán řádně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

24. Soud dodává, že ze správního spisu ani nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce; proto není dán důvod udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu §14b zákona č. 325/1999 Sb.
25. Pokud jde o žalobcem požadovaný eurokonformní výklad Směrnice Rady [2004/83/ES](#) ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, soud v první řadě poukazuje na to, že tato směrnice byla účinná od 20. 10. 2004 a zrušena byla ke dni 21. 12. 2013, odkdy je třeba postupovat podle nové kvalifikační směrnice, Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepřelované znění) (použitelné od 21. prosince 2013, dále jen „Směrnice“).
26. Podle čl. 2 písm. f) Směrnice *pro účely této směrnice se rozumí „osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která nesplňuje podmínky pro uznání za uprchlíka, ale u které existují závažné důvody se domnívat, že pokud by se vrátila do země svého původu, nebo v případě osoby bez státní příslušnosti do země svého dosavadního pobytu, byla by vystavena reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu uvedenou v článku 15, a na kterou se nevztahuje čl. 17 odst. 1 a 2, přičemž tato osoba nemůže nebo vzhledem ke shora uvedené hrozbě nechce přijmout ochranu dotyčné země.*
27. Podle čl. 15 písm. b) Směrnice *se vážnou újmu rozumí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest vůči žadateli v zemi původu.*
28. Citovaná ustanovení zákona o azylu jsou souladná s články Směrnice a výklad zákonných ustanovení, žalovaným v přezkoumávané věci provedený, nelze označit za nepřiléhavý, ne-eurokonformní, k žalobkyni nevstřícný, či ji poškozující. I tuto žalobní námitku musí soud jako nedůvodnou odmítnout.

29. Pokud pak jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007 č.j. 2 Azs 30/2007-69, zde bylo konstatováno, že „Nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak – aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva zejména v rozsudku *D. proti Spojenému království* ze dne 2. 5. 1997, stížnost č. 30240/96. V něm Evropský soud pro lidská práva označil za porušení článku 3 Evropské úmluvy vyhoštění cizince v terminálním stadiu choroby AIDS zpět do jeho země původu, tedy na Závětrné ostrovy v Malých Antilách, do ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, neboť žádná z obou nemocnic tohoto karibského ostrova nebyla schopna podle soudu tuto nemoc léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života. Stěžovatelčina situace v případě návratu na Ukrajinu však zjevně není se situací rozebíranou v tomto případě srovnatelná, jak plyne ze skutkových zjištění učiněných žalovaným. Zatímco totiž výklad Evropského soudu pro lidská práva pamatuje na velmi výjimečné situace, kdy by vydání cizince do země původu jej dostalo do situace označitelné za mučení či nelidské zacházení; stěžovatelčin výklad by při dovedení do absurdních důsledků vedl k tomu, že všichni občané všech signatářů Evropské sociální charty by se potenciálně mohli přestěhovat do toho ze států, jež jsou vázány jejím článkem 13 části II., který poskytuje nejvyšší zdravotní péči. Dle názoru zdejšího soudu ovšem plyne z tohoto ustanovení toliko právo na zdravotní péči v daném smluvním státu, nikoli právo všech občanů všech smluvních států na tu úroveň zdravotní péče, která je poskytována ve smluvním státě, jenž ji má nejvyšší.“ Slovy Nejvyššího správního soudu ani v případě žalobce a jeho návratu do Arménie není jeho situace se situací rozebíranou v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva *D. proti Spojenému království* ze dne 2. 5. 1997 srovnatelná, jak plyne ze skutkových zjištění učiněných žalovaným.
30. Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy. Podmínky pro udělení mezinárodní ochrany žalobci splněny nebyly. Soud neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně